

HOOFDSTUK 1

Een leuke verjaardag

Op de eerste dag van de vakantie werd Siem vrolijk wakker. Vakantie betekende zes weken lang alleen maar met de struisvogels werken. En nu was hij ook nog eens jarig!

Hij rende de trap af. Zijn vader en moeder zaten al aan tafel. Naast Siems bord stond een glazen kom met kraakhelder water, een sliertje groen en een oranje vis.

‘Hier is je cadeau,’ zei meneer Wrongel. ‘We hebben het vast uitgepakt.’

‘We hadden het niet eens ingepakt,’ zei mevrouw Wrongel.

‘Omdat het anders mis zou gaan met het uitpakken. Het is een goudvis. Vind je hem mooi?’

Siem keek nieuwsgierig naar de oranje goudvis, die als een zwevende wortel in het water hing. ‘Is het een mannetje?’ vroeg hij.

‘Hoezo?’

‘Zomaar,’ zei Siem.

‘Dat weten we niet.’

‘O,’ zei Siem, en hij stak zijn vinger in het water. De wortel deed niks. ‘Wat kan ik er eigenlijk mee doen?’ vroeg hij.

‘Schoonhouden,’ legde mevrouw Wrongel uit. ‘Als je hem niet schoonhoudt, gaat hij stinken.’

‘Moet ik hem dan wassen? Met zeep? Wordt hij dan goud?’ vroeg Siem.

‘Nee. Dat wáter. Dat water moet schoon.’

‘Aha,’ zei Siem. Hij probeerde de goudvis te aaien, maar die zwom snel een rondje. ‘Eten we vanavond pannenkoeken? Voor mijn verjaardag. Dat vind ik lekker.’

Mevrouw Wrongel vertrok haar mond. ‘Dat is goed. Als jij dat wil.’

‘Ik wil dat. En nu ga ik naar opa en oma. Is dat goed?’

‘Maar je bent jarig,’ protesteerde meneer Wrongel. ‘Op je verjaardag moet je juist iets speciaals doen. Ik stel voor dat je vandaag mee gaat naar de kelder. Dan leer ik je iets bijzonders.’

‘Nee, juist niet!’ zei Siem. ‘Het is vakantie. Dan mag ik toch altijd naar opa en oma?’

Meneer en mevrouw Wrongel keken elkaar zuur aan.

‘Natuurlijk,’ knarsetandde meneer Wrongel.

‘Veel plezier,’ zei mevrouw Wrongel.

‘Tot vanavond,’ zei Siem.

Terwijl mevrouw Wrongel de baklucht van pannenkoeken in gedachten al rook, rende Siem naar de overkant. Hij wilde net de keuken binnen stormen toen hij achter de deur zijn naam hoorde.

Hij stopte en bleef staan luisteren.

‘Siem zal er blij mee zijn,’ klonk oma’s stem. ‘Hij is dol op struisvogels.’

‘En de struisvogels op hem,’ zei opa.

Het was even stil en Siem pakte de deurkruk al toen opa’s stem weer verder bromde. ‘Siem is een beste jongen,’ zei opa.

‘Een heel beste jongen,’ zei oma.

‘Was hij maar echt onze kleinzoon, dan zouden we het

wel weten,' zei opa. 'Dan zou hij later op [Landgoed Pierewaai](#) kunnen blijven werken. En als wij te oud zijn, wordt hij er de baas. Hij is er geschikt voor. En hij is slim.'

'Maar hij is niet onze kleinzoon,' zei oma spijtig. 'En hij is pas negen jaar.'

'Hij wordt vanzelf ouder.'

'Misschien wil hij het helemaal niet. Dan wordt hij iets met parfum, net als zijn vader en moeder. We mogen zoiets niet verwachten.'

Siems hart maakte een sprongetje en hij gooide de deur open. 'Dat wil ik wel!' juichte hij. Hij struikelde over het kleed en viel alleen maar niet met zijn neus in de boter omdat opa hem net op tijd opving. 'Dat wil ik juist hartstikke graag!'

'Sta jij stiekem te luisteren?' vroeg opa, terwijl hij hem weer neerzette. Zijn stem klonk streng, maar zijn halvemaanogjes glommen van schik.

'Ja!' riep Siem. 'Ik heb alles gehoord! Word ik dan struisvogeldirecteur? Dat wil ik! Dat wil ik heel graag!'

'Dat zullen we nog wel zien,' zei opa.

'Maar ik wil het echt! En dan mogen jullie hier blijven wonen om mij te helpen, en dan eten we iedere dag witte boterhammen en dan leven we nog heel lang en nog langer heel gelukkig!'

'In de gloria,' zei opa. 'Gefeliciteerd, lieve Siem.' En toen stond hij op en zwaaide Siem zo hoog door de lucht dat Siems voeten tegen het plafond botsten en de lamp naar beneden schopten.

'Wat doe je?' riep oma geschrokken.

'Ik dans de Pierewaai!' riep Siem.

Daar kregen ze allemaal de slappe lach van.

'Waar is Jannes?' vroeg Siem.

'Die had ineens een mirakels idee,' zei oma.

Siem en opa ruimden alles op en oma haalde een heerlijk

geurende reuzenomelet van een struisvogelei uit de pan. Ze zette er negen kaarsjes op die Siem mocht uitblazen, en daarna sneed ze hem in vieren en gaf Siem het grootste stuk.

‘Eerst zingen,’ zei opa. ‘Lang zal Siem leven, lang zal Siem leven, lang zal Siem leven in de gloria, in de gloria, in de gloria! Hiep hiep hiep... hoera!’

Oma gaf Siem een zoen. ‘En wat heb je voor cadeautje gehad?’

‘Een goudvis,’ zei Siem.

‘Toe maar,’ zei oma.

‘Maar hij is niet van goud, hoor. Hij is gewoon oranje. Wat mag ik vandaag doen? Eerst de eieren rapen? En dan mest scheppen? Of iets repareren?’

‘Je bent jarig, jongen,’ zei opa. ‘Dan moeten we je verwennen.’

‘Maar dat vind ik allemaal juist leuk,’ lachte Siem.

‘Wij hebben iets veel leukers bedacht,’ zei opa geheimzinnig. ‘Eet je bord leeg. We gaan naar de Kriel.’

De Kriel was het veldje voor jonge struisvogels. Het lag naast de Huifkarravan en was de leukste plek van de hele struisvogelfarm. Er stonden wel vijftig jonge struisvogels, die allemaal nog eigenwijzer en nieuwsgieriger waren dan hun vaders en moeders. Ze waren allemaal klein, maar sommige kleintjes waren alweer groter dan Siem.

Bij het hek bleven opa, oma en Siem staan.

‘Hier loopt je cadeautje,’ lachte opa. ‘Hij heeft veren, een lange nek en de mooiste ogen van de wereld. Zoek er maar een uit, voor je verjaardag.’

‘Wat? Mag ik een eigen struisvogeltje?’ riep Siem ongelovig.

‘Ja. Of wil je die niet?’ vroeg opa bezorgd.

‘Jaaa! Natuurlijk! Hoeraa! Hoeraaa!’ Juichend klom Siem over het hek. Alle struisvogeltjes kenden hem al lang en ze renden naar hem toe voor wat lekkers. Een jong, groot mannetje duwde brutaal zijn snavel in Siems zakken.

‘Wacht even,’ grinnikte Siem. Hij duwde hem opzij en probeerde te kiezen. Dat was nog niet zo gemakkelijk, want ze waren allemaal lief en leuk. Het mannetje stopte ongeduldig zijn kop in Siems overhemd, beet in zijn riem en begon Siems haar uit te pluizen.

‘Wacht nou even!’ Siem gierde het uit en het beest sprong met twee poten tegelijk in de lucht.

‘Oké. Je hebt gewonnen. Ik wil deze,’ zei Siem.

‘Prima,’ zei opa. ‘Dan is hij van jou. Noem je hem Sjaak?’

‘Sjaak? Zo heet u toch al,’ giechelde Siem.

‘Precies,’ zei opa. ‘Dan ben ik vernoemd. Dan ben ik Sjaak 1 en hij is Sjaak 2. Ik heb altijd al vernoemd willen worden.’

Siem dacht er even over na, maar vond het toch raar. ‘Ik noem hem Struis,’ zei hij.

‘Vooruit dan maar,’ zei opa met een zucht en een knipoog.
‘Nou, Struis, dit is je nieuwe baasje. Proberen jullie elkaar
maar wat te leren, deze vakantie.’

Siem klom op het hek en sprong op opa’s rug. ‘Dank je wel,
opa! Dank je wel, dank je wel, dank je wel!’

‘En ik dan?’ vroeg oma.

‘Dank je wel, oma!’ Siem omhelsde oma ook. ‘Mag Struis
uit de Kriel?’

‘Alleen aan een halsband,’ zei opa. ‘Anders loopt hij weg.’

Hij gaf Siem een riem en Siem deed die om Struis’ nek.

‘Ssshh!’ deed Struis, en hij probeerde zich los te trekken.

‘Niet zeuren. Het moet,’ zei Siem. Hij deed het hek open en

nam Struis mee naar buiten. 'Waar is Jannes? Dan ga ik mijn cadeautje laten zien.'

'Bij het ketelhuis,' zei oma.

'Dan ga ik daar naartoe. Tot straks!'

HOOFDSTUK 2

Een koets

Siem trok Struis mee naar het ketelhuis. Struis vond het riempje maar niks. Hij schudde de hele tijd met zijn kop en pikte er venijnig naar. Maar dat zou wel overgaan, dacht Siem, en hij kriebelde Struis onder zijn buik en floot een deuntje.

De deur van het ketelhuis stond open en de benen van Jannes lagen op de grond naast een nieuw apparaat vol pijpen en een slurfachtige slang eraan.

‘Jannes? Jannes! Waar ben je?’ riep Siem.

‘Ha Siem,’ riep Jannes. Hij zat gelukkig nog aan zijn benen vast en rolde op zijn rug op een plankje onder het apparaat vandaan. ‘**Kakels mirakels**. Zie ik nou een kleine struisvogel?’

‘Dat is Struis,’ zei Siem trots. ‘Hij is van mij. Ik heb hem gehad voor mijn verjaardag van opa en oma.’

‘Wat een geweldig cadeau! Gefeliciteerd!’ zei Jannes. Hij liep naar de werkbank en pakte een groot cadeau. ‘En dit is van mij. Maar nu is het van jou. Gefeliciteerd.’

Siem pakte het vlug uit. Het was een kist vol gereedschap en vol ontzag keek Siem naar wel duizend tangetjes, zaagjes, hamertjes, schroevendraaiers en dopsleutels. ‘Is dat allemaal voor mij? Dank je wel!’ riep hij opgetogen.

‘En dat is pas de helft. Want het hoort daarbij,’ zei Jannes, en hij wees naar een groot rond ding dat was ingepakt in grijs

landbouwplastic met een vlaggetje erop.

‘Wat is dat?’ vroeg Siem.

‘De andere helft,’ zei Jannes. ‘Maak het maar open.’

Siem pakte een schaar en knipte het plastic los.

Stomverbaasd staarde hij naar een metalen reuzen-ei. Er zaten een raampje en een deurtje in en het zag eruit alsof je ermee naar een andere planeet kon reizen, of diep onder water naar nieuwe vissen kon zoeken.

‘Wat is het precies?’ vroeg Siem.

‘Geen idee. Ik heb het ooit eens gemaakt. Het staat hier al jaren ergens in een hoek. Gisteren bedacht ik ineens dat het een leuk cadeau voor jou kan zijn. Ik heb het helemaal voor je opgepoetst.’

‘Dank je wel! Wat kun je ermee?’ vroeg Siem opgewonden.

‘De binnenkant kan draaien, als een wasmachine,’ zei Jannes. ‘Dan druk je op dit rode knopje. Kijk maar.’ Hij drukte erop en Siem zag de binnenkant draaien.

‘En wat kan er nog meer mee?’ vroeg Siem.

‘Verder nog niks.’

‘Wat moet ik er dan mee?’

‘Eraan sleutelen, Siem. Wild-denken. Net als Isaac Newton. Dit wordt jouw ei van Columbus. Dat is een ontdekkingsreiziger, die op een boot naar het Westen voer om het Oosten te vinden, en toen ontdekte dat het Oosten niet in het Westen lag. Dat was een reuzenontdekking. Zo’n ontdekking kun je hier ook mee doen. Alleen heb ik er geen tijd voor en jij hebt vakantie. Dus moet jij het maar uitvinden. Dan kan ik verder met mijn groeipijpracer.’ Hij wees op het apparaat met de pijpen. ‘Hiermee ga ik eikenbomen versneld laten groeien. Door deze slurf spuit ik geheime lucht met supergroeistoffen door de buizen, en dan groeien jonge eikenstekkes binnen een week zo hoog als de Eiffeltoren. Weet je hoeveel planken je kunt zagen van een boom die zo hoog is als de Eiffeltoren? Heel veel, Siem. En met alle eikels begin ik dan een eekhoornfarm op het lege veld. En dan mag jij daar komen werken.’

‘Ik krijg de struisvogelfarm al van opa en oma,’ glunderde Siem. ‘Ik wil juist dat jij bij mij komt werken. Of had jij de struisvogels liever zelf gewild?’

‘Juist niet,’ zei Jannes. ‘Ik wil die eekhoornfarm. Dan worden we gewoon burens. Jij de struisvogels en ik de eekhoorns.’

‘En maak jij dan voor mij een eigen huifkarravan?’

‘Met een tuintje,’ beloofde Jannes.

‘Dank je wel! Dank je wel!’ zei Siem. Hij straalde. De dag werd alleen maar leuker. Hij had een eigen struisvogeltje, hij mocht later de struisvogelfarm, en hij ging met Jannes

samenwerken. En hij had ook nog dat bijzondere reuzen-ei en al dat gereedschap.

Siem deed het deurtje open en bekeek nieuwsgierig de ronde binnenkant, die kon draaien als je op het rode knopje drukte.

Struis duwde hem opzij en kroop naar binnen.

‘Kom eruit!’ giechelde Siem. ‘Het is geen nest.’

‘Waarom niet?’ vroeg Jannes. ‘Dit kan best een nest zijn. Alles kan een nest zijn. Zelfs mijn haar kan een nest zijn. Denk wild, Siem. [Wasmachine – nest](#). Is het een nest of niet?’

‘Volgens mij is het een koets,’ verzon Siem.

‘Natuurlijk, een koets,’ zei Jannes. ‘Een koets is een uitstekend idee. Waarom heb ik daar niet eerder aan gedacht?! Maak er een koets van, Siem. Dat kan jij!’

Siem knikte. ‘Maar ik ga eerst eieren rapen.’

‘En Struis dan?’ Jannes wees naar het reuzen-ei.

Siem keek naar binnen en zag zijn struisvogeltje roerloos zitten. ‘Die is in slaap gevallen,’ giechelde hij.

Vrolijk fluitend raapte Siem de eieren en bracht die met de kruiwagen naar de schuur.

Daarna ging hij aan de slag met zijn koets.

Struis was weer wakker en stapte voortdurend in en uit de metalen bol, alsof hij verstoppertje speelde.

De koets had al een deurtje en een dak, er moesten alleen nog wielen aan en een paard voor. In de hoek van de schuur stond een oude kinderwagen waar Jannes nog in had gelegen. Siem en Jannes haalden de bak van de kinderwagen en maakten het onderstel steviger met een paar dikke planken. Jannes vond vier heuse karrenwielen, maakte twee assen en knutselde alles aan elkaar.